

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z powództwa B.H.

przeciwko Z. w C.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 5 lutego 2026 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 28 października 2024 r., sygn. akt VIII Pa 173/24,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. zasądza od B.H. na rzecz Z. w C. kwotę 240,00 (dwieście
czterdzieści) złotych, wraz z ustawowymi odsetkami z art. 98 § 1¹
k.p.c. - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

DS

UZASADNIENIE

Powódka B.H., wniosła pozew przeciwko Z. w C., o zobowiązanie pozwanego do złożenia następującego oświadczenia woli: „Rozwiązuję z dniem 31 sierpnia 2022 roku z B.H. umowę o pracę zawartą na podstawie mianowania z powodu zmian organizacyjnych powodujących zmniejszenie liczby oddziałów w szkole, uniemożliwiających dalsze zatrudnianie nauczyciela w pełnym wymiarze

zająć (art. 20 ust. 1 pkt. 2 Karty Nauczyciela)” oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Rejonowy w Chełmie IV Wydział Pracy, wyrokiem z 27 marca 2024 r. (sygn. akt IV P 56/22), wydanym w sprawie z powództwa B.H., przeciwko Z. w C., o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli: oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 120 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na skutek apelacji wniesionej przez powódkę, Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 28 października 2024 r. (sygn. akt VIII Pa 173/24), oddalił apelację i zasądził od powódki na pozwanego kwotę 120 zł, tytułem kosztów postępowania apelacyjnego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego, do dnia zapłaty.

Skargę kasacyjną wywiodła powódka, zaskarżając w całości wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie, zarzucając:

1. naruszenia prawa procesowego, tj. art. 327¹ k.p.c. zw. z art. 316 § 1, art. 382 i art. 391 § 1 k.p.c., poprzez:
 1. pominięcia, że powódka nie wyraziła zgody na zmianę stanowiska pracy, a więc na koniec maja 2022 r. nie było możliwości zatrudnienia powódki w pełnym wymiarze godzin;
 2. wadliwego ustalenia, że powódka wyraziła zgodę na przydzielenie jej godzin w internacie;
 3. wadliwego przyjęcia, że okoliczności, które zaistniały po 31 maja 2022 r. są relewantne dla sprawy, gdyż jeżeli rzeczywiście uzasadniają możliwość zatrudnienia powódki w pełnym wymiarze godzin, to winny stanowić podstawę, do cofnięcia oświadczenia woli o rozwiązaniu stosunku pracy, po jego uprzednim złożeniu, nie później niż 31 maja 2022 r.;
 4. błędnej oceny, że przydzielenie powódce 30 sierpnia 2022 r. godzin w wymiarze 18/18 świadczy, że nie zaszły przesłanki do rozwiązania z powódką umowy o pracę w trybie art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela, gdyż to potwierdza, że na koniec maja nie było możliwości zatrudnienia jej w pełnym wymiarze godzin na czas nieokreślony;

5. naruszenie prawa materialnego tj.:
1. art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela, przez błędne uznanie, że gdy z arkusza organizacyjnego szkoły, na dzień 31 maja danego roku wynika, że z powodu częściowej likwidacji szkoły albo w razie zmian organizacyjnych powodujących zmniejszenie liczby oddziałów w szkole lub zmian planu nauczania, nie ma podstaw do zatrudnienia nauczyciela mianowanego w pełnym wymiarze godzin i nauczyciel ten nie wyraża zgody na ograniczenie zatrudnienia (art. 22 ust. 2 Karty Nauczyciela), a więc spełnione są warunki do rozwiązania z nim umowy o pracę, na podstawie art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela, dyrektor szkoły nie jest zobowiązany do złożenia mu oświadczenia o rozwiązaniu z nim stosunku pracy;
2. art. 18 Karty Nauczyciela, przez błędną wykładnię i uznanie, że zmianą stanowiska pracy, w rozumieniu tej normy nie jest propozycja przydzielenia godzin w szkole podstawowej, gdy nauczyciel jest zatrudniony jako nauczyciel przedmiotów zawodowych, a więc nauczyciel w szkole ponadpodstawowej.

W związku z powyższym, skarżąca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i orzeczenie, co do istoty, z zasądzeniem kosztów postępowania według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie.

Skarżąca wniosła także o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując, że w niniejszej sprawie występują istotne zagadnienia prawne, tj.:

1. czy w przypadku, gdy z arkusza organizacyjnego szkoły na dzień 31 maja danego roku wynika, że z powodu częściowej likwidacji szkoły albo w razie zmian organizacyjnych powodujących zmniejszenie liczby oddziałów w szkole lub zmian planu nauczania, nie ma podstaw do zatrudnienia nauczyciela mianowanego w pełnym wymiarze godzin i nauczyciel ten nie wyraża zgody na ograniczenie zatrudnienia (art. 22 ust. 2 Karty Nauczyciela), a więc spełnione są warunki do rozwiązania z nim umowy o pracę na podstawie art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela, dyrektor szkoły jest zobowiązany do złożenia mu oświadczenia o rozwiązaniu z nim

stosunku pracy, czy też nie jest związany ustaleniami arkusza organizacyjnego placówki?

2. czy możliwość dalszego zatrudnienia nauczyciela mianowanego, w rozumieniu art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela należy rozpatrywać w kontekście zajmowanego dotychczas stanowiska przez nauczyciela, czy też również obejmuje inne stanowisko, co do którego kwalifikacje posiada nauczyciel?

W odniesieniu do pierwszego istotnego zagadnienia prawnego skarżąca wskazuje, że stoi na stanowisku, iż dyrektor szkoły jest związany treścią arkusza i w związku z czym jest zobligowany do rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem, w przypadku gdyby zaistniały okoliczności, które uzasadniałyby dalsze zatrudnienie nauczyciela dyrektor szkoły byłby zobligowany cofnąć oświadczenie, takie rozwiązania zabezpiecza interesy placówki i nauczyciela. Natomiast, w odniesieniu do drugiego ze wskazanych zagadnień, skarżąca jest zdania, że przesłankę możliwości dalszego zatrudnienia należy uwzględniać, w nawiązaniu do zajmowanego stanowiska, a ewentualnie inne stanowiska mogą być brane pod uwagę, jeżeli nauczyciel wyrazi na to zgodę.

W odpowiedzi na wywiedzioną skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedziona w niniejszej sprawie nie kwalifikuje się do dalszego przyjęcia i jej merytorycznego rozpoznania.

Podkreślić należy, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Formułując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, strona skarżąca wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne – przywołano więc przesłankę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt. 1 k.p.c. Nie wykazała jednak rzeczywistego występowania przywoływanej przez siebie przesłanki – występowanie istotnego zagadnienia prawnego, w rozumieniu powyższego przepisu, nie może bowiem sprowadzać się jedynie do udzielenie odpowiedzi na postawione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pytanie. W uzasadnieniu wniosku, wskazującego na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz powinny zostać przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w judykaturze, skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd

odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 19 marca 2012 r., II PK 296/11, LEX nr 1214580; 11 czerwca 2013 r., II UK 71/13, LEX nr 1331300; 16 maja 2018 r., III UK 151/17, LEX nr 2553867; 12 maja 2021 r., I USK 163/21, LEX nr 3252537). Oznacza to w praktyce, że zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571, z 5 lipca 2023 r., I CSK 6182/22, LEX nr 3578533), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. A. Góra-Błaszczkowska, Środki zaskarżenia w postępowaniu cywilnym. Komentarz do art. 367-424¹² k.p.c., Warszawa 2014, komentarz do art. 398⁹ wraz z przytoczonym orzecznictwem; postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179, z 13 lipca 2023 r., I CSK 2570/22, LEX nr 3582702), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub funkcje precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub gdy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468, z 7 lutego 2019 r., I UK 29/18, LEX nr 2617355 i z 27 kwietnia 2021 r., II PSK 68/21, LEX nr 3252281). W rozpoznawanej sprawie nie może więc być mowy o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego - w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Trudno jest uznać, że strona skarżąca w ogóle sformułowała jakiegokolwiek zagadnienie prawne, w rozumieniu przywołanego przepisu.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania orzeczono po myśli art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c., w kwocie ustalonej na podstawie § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2023 r., poz. 1935 ze zm.), a w zakresie odsetek art. 98 § 1¹ k.p.c.

DS.

[SOP]